

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419200006
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8419200006.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému : B. A., D.. XX.XX.XXXX, N. B. XXX/XX, XXX XX O. Z., o zaplatenie 5.112,51 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 532,48 eur **z a s t a v u j e.**

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu **z a m i e t a .**

III. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a .**

IV. Žalobcovi sa **v r a c i a** súdny poplatok za žalobu vo výške 25,30 eur, a to prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľ systému, IČO : 36 631 124, so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica.

o d ô v o d n e n i e :

1. Právny predchodca žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s. sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.12.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 5.112,51 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.112,51 eur od 21.11.2018 do zaplatenia, to všetko titulom nesplateného úveru. Právny predchodca žalobcu v odôvodnení žaloby uviedol, že so žalovaným, ako dlžníkom uzavrel dňa 26.11.2007 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej aj viedol účet. V žalobe tvrdil, že ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 4.500,-eur a bol povinný platiť právnomu predchodcovi žalobcu štandardnú mesačnú splátku vo výške 150,-eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a jeho platobnú disciplínu sa nepodarilo obnoviť ani po viacerých pokusoch, právny predchodca žalobcu vystavil ku dňu 24.11.2018 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.10.2018 na úhradu vo výške 5.112,51 eur predstavujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady zo strany žalovaného. Nakoľko si podľa právneho predchodcu žalobcu žalovaný nesplnil povinnosť uhradiť mu záväzok vo výške 5.112,51 eur, a to ani v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy, t.j. do dňa 20.11.2018, právny predchodca žalobcu si okrem nároku na zaplatenie istiny vo výške 5.112,51 eur uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení právny predchodca žalobcu v žalobe označil Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. zo dňa 26.11.2007 a výpis z kreditnej platobnej karty VÚB, a.s.

3. Písomným podaním doručeným súdu dňa 07.02.2019 žalobca navrhol pripustiť zmenu strany sporu na strane žalobcu a to z dôvodu, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcami a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava, IČO:35 831 154 ako postupníkom bola pohľadávka žalobcu voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., ako postupníkovi. Z tohto dôvodu súd uznesením zo dňa 05.03.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.03.2019 navrhovanú zmenu strany sporu na strane žalobcu pripustil a ďalej ako so žalobcom konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154.

4. Žalovaný sa k žalobe dňa 25.02.2019 písomne vyjadril tak, že uviedol, cit. „Uznávam a súhlasím s postupným splatením každý mesiac vo výške 55,20 eur 10 Csp 01/2019, dátum splatnosti mesačne, do 25. dňa“. Zároveň žalovaný dňa 14.02.2019 doručil súdu jemu adresovaný list spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o. označený ako Súhlas s postupným splatením žalovanej pohľadávky, kde mu táto spoločnosť oznámila, že na základe jeho žiadosti súhlasí s postupným splatením žalovanej pohľadávky pôvodného veriteľa Všeobecná úverová banka, a.s. číslo XXXXXXXXX vo výške 5.959,37 eur ku dňu 04.02.2019 formou pravidelných mesačných splátok po 55,20 eur.

5. Žalobca v replike uviedol, že vzhľadom na obsah vyjadrenia žalovaného zo dňa 25.02.2019 je zrejmé, že tento uznal nárok žalobcu čo do dôvodu aj výšky v celom rozsahu, preto navrhol, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie s poukazom na § 282 CSP. Podľa žalobcu v prípade uznania nároku žalovaným súd neskúma hmotnoprávne predpoklady uznania ani skutkový a právny stav, poukázal pritom na komentár k niekdajšiemu Občianskemu súdному poriadku, ako aj na Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Obo 380/98 a 3Obo 38/2009. Žalobca oznámil, že súhlasí so splatením pohľadávky v pravidelných mesačných splátkach vo výške aspoň 55,20 eur mesačne k 25. dňu v mesiaci a súčasne oznámil, že žalovaný mu po podaní žaloby dňa 15.02.2019 uhradil sumu 55,20 eur, preto čo do zaplatenia tejto sumy berie žalobu späť.

6. Dupliku žalovaný nepodal.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 28.08.2019. Spolu s predvolaním na pojednávanie oznámil žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu, že má za to, že spor nie je možné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku ako to žalobca navrhol a že preto súd vykoná, aj vzhľadom na ust. § 298 a § 295 CSP dokazovanie na pojednávaní. Súd, majúci na pamäti požiadavku právnej istoty, predvídateľnosti súdneho rozhodovania a zákazu prekvapivých rozhodnutí pritom poukázal na svoj skorší rozsudok v obdobnej veci žalobcu sp.zn.9Csp 73/2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.23Co 27/2018, kde bol potvrdený názor, že z právnej úpravy nevyplýva povinnosť rozhodnúť rozsudkom pre uznanie a tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/79/2015 kde ten uviedol, že v spotrebiteľských sporoch uznanie dlhu žalovaným - spotrebiteľom nezbavuje súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Zároveň žalobcu vzhľadom na uvedené vyzval na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods.2 CSP) tak, aby v lehote 15 dní oznámil, akú sumu peňažných prostriedkov žalovaný celkovo reálne vyčerpá od uzavretia zmluvy (súhrn všetkých uskutočnených čerpaní) a akú sumu žalovaný celkovo reálne uhradil od uzavretia zmluvy doposiaľ (súčet všetkých žalovaným uskutočnených úhrad) a tiež s poukazom na § 295 CSP vyzval žalobcu, aby v prípade, že k čerpaniu, prípadne k splácaniu došlo aj pred dňom 16.12.2008 predložil výpis z pôžičkovej karty aj za obdobie pred 16.12.2008, nakoľko sa tvrdí, že zmluva uzavretá bola dňa 26.11.2007 a predložené boli len výpisy za dobu od 16.12.2008. Výzva a predvolanie na pojednávanie doručené boli právnenému zástupcovi žalobcu dňa 12.07.2019. Žalobca ani jeho právny zástupca sa napriek tomuto riadnemu a včasnému predvolaniu na pojednávanie nedostavili, nereagovali ani na výzvu na doplnenie tvrdení a dôkazov.

8. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní, pričom uviedol, že z vyjadrenia žalovaného a ním prejavenej vôle zaplatiť dlžnú sumu nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že nárok, ktorého zaplatenie je predmetom tohto sporu žalovaný uznáva. Poukázal pritom na právne závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp.zn.23Co/660/2014 a 23Co/345/2016.

Požiadavka určitosti uznávacieho prejavu je podľa žalobcu splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu, ak je z okolností prípadu nepochybné, že išlo o uznávací prejav, pričom poukázal na rozhodnutie R 25/1993 s tým, že v procesnom práve sa uplatňuje princíp prejavenej vôle sporových strán a rozhodujúci podľa čl.11 ods.1 CSP obsah a nie forma právneho úkonu. Podľa žalobcu boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku a preto by súd mal spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku bez toho, aby vyhodnocoval skutkový stav, predložené dôkazy a bez toho, aby vykonával právne posúdenie skutkového stavu z hľadiska hmotného práva. Podľa žalobcu argumentácia o potrebe vykonania ex offo súdnej kontroly z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu je bez opory v práve, lebo je povinnosťou súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku a pre spotrebiteľské spory žiadna výnimka v tomto smere neplatí, CSP ju neuvádza, súlad s hmotným právom súd posudzujú len pri schvaľovaní súdneho zmiernu.

9. Žalobca súčasne súdu oznámil, že počas sporu eviduje plnenie na dlh žalovaného v sume spolu 532,48 eur (7x 55,20 eur a 1x 146,08 eur), preto v časti o zaplatenie sumy 532,48 eur berie svoju žalobu späť. Žalobca žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 4.580,03 eur, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.112,51 eur od 21.11.2018 do 15.02.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.057,31 eur od 16.02.2019 do 25.03.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.002,11 eur od 26.03.2019 do 17.04.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.946,91 eur od 18.04.2019 do 03.05.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.800,83 eur od 04.05.2019 do 17.05.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.745,63 eur od 18.05.2019 do 17.06.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.690,43 eur od 18.06.2019 do 16.07.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.635,23 eur od 17.07.2019 do 14.08.2019, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.580,03 eur od 15.08.2019 do zaplatenia formou splátok vo výške 55,20 eur mesačne a nahradiť mu trovy konania.

10. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

11. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom, ku ktorému došlo po doručení žaloby žalovanému súd pristúpil k rozhodnutiu o tomto čiastočnom späťvzatí žaloby (§ 145 ods.2 a 3 CSP).

12. Postup súdu nasledujúci v prípade, ak žalobca svoju žalobu vezme v priebehu konania sčasti späť upravuje § 145 CSP.

13. Podľa § 145 ods.2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

14. Podľa § 146 ods.1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

15. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal sčasti späť skôr, než sa začalo pojednávanie, postupujúc podľa § 145 ods.2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom bez ďalšieho zastavil.

16. Predmetom posúdenia tak po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.580,03 eur, úrokov z omeškania tak, ako ich žalobca špecifikoval vo svojom podaní zo dňa 23.8.2019 (viď bod 9 tohto odôvodnenia) a na náhradu trov konania.

17. Žalovaný na pojednávaní vyjadril sa tak, že jeho príjmom je len dôchodok, spláca ako môže, lebo nechce byť zadlžený, snaží sa poplatiť čo môže ešte kým žije, lebo keď zomrie, ostanú všetky dlhy na dcére a to nechce. Uviedol, že do problémov sa dostal vtedy, keď mu zomrela manželka aj 33 ročný syn, boli veľké náklady na pohreb, na všetko ostal sám, vtedy bol veľmi zadlžený, túto pôžičku zobral si od banky hlavne kvôli tomu, aby vrátil bratovi peniaze, ktoré mu ten požičal keď zomrela manželka a syn, postupne sa snaží splácať čo sa dá.

18. Pri svojom výsluchu žalovaný uviedol, že na okolnosti zmluvy už si bližšie nespomína, keďže je po dvoch porážkach a je to už veľa rokov. Splátky chodí mu splácať dcéra ktorá mu so všetkým pomáha. Tvrdil, že oni z toho Quatra často telefonovali, ponúkali stále nejaké karty, na rôzne sumy, pýtali sa, koľko by chceli, stále bola pri ňom dcéra, ona to zariadovala, on nerozumel tomu, aké sú tam náklady, úroky, koľko má platiť, ako má platiť, bolo to všetko telefonicky. Nevie povedať koľko sa z karty vyčerpalo a koľko sa celkovo vrátilo, ale tých 5.000,-eur ktoré od neho chcú sa mu zdá veľa, lebo okrem pár vynechaných mesiacov keď nemal z čoho platiť vždy sa riadne platilo, platilo sa veľa a tá suma je stále tá istá, a tak nevie prečo tam naskočila taká suma. On nemôže naraz väčšiu sumu zaplatiť, preto chcel len toľko, aby mu boli povolené splátky, lebo nechcel aby mal z toho problémy. Nechce už vo svojom veku chodiť po súdoch, preto spláca a preto uviedol, že bude splácať. Uviedol, že k tomu čo tvrdí žalobca nevie sa vyjadriť, nerozumie súdnym veciam.

19. Súd z dôvodov, ktoré uviedol už v písomnom oznámení žalobcovi zo dňa 11.07.2019, ako aj na pojednávaní a ktoré podrobne rozvedie ďalej nestotožnil sa s názorom žalobcu, že nemalo by byť vykonávané vo veci žiadne dokazovanie a právne posúdenie uplatneného nároku a že malo by byť rozhodnuté rozsudkom pre uznanie nároku a preto tak, ako to žalobcovi vopred oznámil vykonal na pojednávaní dokazovanie, a to oboznámením sa s obsahom všetkých predložených listinných dôkazov ako aj výsluchom žalovaného, keďže ho považoval za nevyhnutný pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu (§ 295 CSP), a zistil tento skutkový stav:

20. Zo žalobcom predloženej žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro v ktorej ako veriteľ je označený právny predchodca žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s. súd zistil, že v jej časti I. sú uvedené osobné údaje o žalovanom, kde pri jeho pracovnom zaradení je uvedené - dôchodca, potom nasleduje časť II. označená ako „Schválený úverový rámec a štandardná mesačná splátka“. Tam je uvedené, že schválený úverový rámec (maximálna výška pôžičky) je 30.000,-Sk, s tým, že ak si žalovaný želá iný úverový rámec, má vyplniť bod IV, ktorý je tu ale prázdny. Potom je tam uvedené už len, že pevná mesačná splátka je 1.000,-Sk. Žiadne ďalšie údaje tam uvedené nie sú. V časti III tlačiva je uvedené, že mesačné splátky budú sa hradieť poštovou poukážkou. V časti IV. tlačiva je uvedený priemerný čistý mesačný príjem žalovaného, že je vdovec a aké je jeho vzdelanie. Na spodnej časti predloženého tlačiva je časť V. označená ako Úverové poistenie a časť VI. označená ako „Vyhlasenia klienta“ kde sa nachádza malým písmom husto písaný text. V mieste určenom na podpis je uvedený podpis žalovaného a podpis zástupcu veriteľa zo dňa 26.11.2007. Na zadnej strane tlačiva žiadosti sú obsiahnuté Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s.

21. Pôvodný žalobca predložil súdu výpis z Pôžičkovej karty Quatro vystavený ku dňu 24.11.2018 (č.21 spisu) ktorý zachytáva zúčtovacie obdobie od 26.11.2007 do 31.12.2008 a z ktorého vyplýva, že dňa 16.12.2008 žalovaný čerpal z karty výberom z bankomatu sumu 5.000,-Sk, dňa 26.12.2008 sumu 1.000,-Sk a dňa 29.12.2008 sumu 4.000,-Sk. Po započítaní poplatkov za tieto 3 výbery z bankomatu vo výške 3x50 Sk a poplatku za vyhotovenie a zaslanie výpisu 19,-Sk je tam ako súhrn debetných transakcií uvedená suma 10.169,-Sk a ako kreditná transakcia suma 0,-Sk.

22. Z výpisu z Pôžičkovej karty Quatro vystaveného ku dňu 24.11.2018, ktorý predložil právny predchodca žalobcu vyplýva, že za zúčtovacie obdobie od 01.01.2009 do 31.10.2018 vznikla žalovanému povinnosť uhradiť sumu 5.112,51 eur ku dňu splatnosti 20.11.2018, a to pri ročnej úrokovej sadzbe 16,20 % a sankčnej úrokovej sadzbe vo výške 5,00 % ročne. Vo výpise je ako úverový rámec uvedená suma 4.500,-eur. Tento výpis obsahuje ďalej súhrn debetných a kreditných transakcií na pôžičkovej karte realizovaných za uvedené obdobie, pričom v zmysle tohto výpisu boli na ťarchu účtu realizované debetné transakcie spolu vo výške 14.633,86 eur a v prospech tohto účtu kreditné transakcie spolu vo výške 9.858,90 eur. Z výpisu vyplýva, že zo sumy debetných transakcií 14.633,86 eur predstavujú reálne výbery žalovaného v období od 1.1.2009 sumu 8.113,27 eur, zvyšnú sumu predstavujú účtované úroky, sankčné úroky a poplatky.

23. Žalobca nereagoval na výzvu súdu v zmysle § 150 ods.2 CSP doplniť skutkové tvrdenia uvedením sumy reálneho celkového čerpania, súčtu reálnych výberov žalovaného a sumy celkových úhrad žalovaného. Z ním predložených výpisov vyplýva, že žalovaný celkovo v období od 26.11.2007 do 31.10.2018 reálne vyčerpал sumu 8.445,20 eur (z toho 10.000,-Sk/331,93 eur v období do 31.12.2008 + 8.113,27 eur v období od 01.01.2009). Posledné čerpanie, posledný reálny výber z karty žalovaný

realizoval dňa 22.08.2015. Z výpisov zároveň vyplýva, že celkovo do dňa 31.10.2018 žalovaný uhradil na vrátenie úveru sumu 9.858,90 eur (kreditné transakcie). Ďalších 532,48 eur zaplatil žalovaný žalobcovi po podaní žaloby, čo oznámil súdu sám žalobca.

24. Žalobou uplatnený nárok žalobca v žalobe právne odôvodnil tak, že jedná sa o nárok na vrátenie úveru, konkrétne sa malo jednať o revolvingový, t.j. automaticky obnovovaný úver čerpaný použitím kreditnej karty. Keďže právny predchodca žalobcu bol bankou, obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri bolo poskytovanie úverov, pričom zo zmluvy je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľský úver na kreditnú kartu (žalovaný v žiadosti o úver bol označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ- dôchodca), súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 285/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

25. V zmysle § 1 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (viď najmä § 1 ods.3) úprava tohto zákona dopadá aj na úvery poskytované bankami na kreditné karty.

26. Podľa § 4 ods.1 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

27. Podľa § 4 ods.2 a 3 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

(3) Zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy,
- e) práva spotrebiteľa podľa § 7 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>.

28. Podľa § 4 ods.4 tohto zákona úpri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

29. Podľa § 4 ods.5 uvedeného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

30. Podľa § 3 ods.3 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom k 26.11.2007 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne->

predpisy/SK/ZZ/1964/40/>) alebo Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>.

31. Podľa § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka v znení k 26.11.2007 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

32. Podľa § 54 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení k 26.11.2007 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

33. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

34. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne.

35. Predmetom konania je nárok žalobcu, ktorý odvíja od formuláru - žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, ktorej účelom, ako vyplýva z označenia žalovaného v nej, ako aj z jej koncepcie bolo dojednanie spotrebiteľského úveru na kreditnú kartu podľa v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Nič iné strany ani netvrdili. Predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov právnym predchodcom žalobcu žalovanému bez určenia účelu ich použitia. Právny predchodca žalobcu mal poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, ktoré mal žalovaný splácať v dohodnutých mesačných splátkach. V samotnej žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty sú vo vzťahu k parametrom úveru uvedené len tri údaje, a to úverový rámec (30.000,-Sk), výška mesačnej splátky (1.000,-Sk) a spôsob úhrady splátok - poštová poukážka. Žiadne ďalšie podmienky úveru, jeho náklady a podobne tam uvedené nie sú.

36. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predložených listín mal súd za nesporné a preukázané, že predmetné strany chceli uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Po preskúmaní obsahu formulára „žiadosti“ a žalobcom predložených výpisov súd má za to, že k platnému dojednaniu žalobcom tvrdeného úveru, ktorý by zakladal právo veriteľa na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov spolu s úrokmi a poplatkami nedošlo. Žalovanému preto v danom prípade podľa názoru súdu vznikla povinnosť vrátiť veriteľovi len to čo od neho dostal, bez úrokov a bez poplatkov. A nakoľko to už dávno urobil a jeho dlh tak splnením zanikol, žaloba žalobcu po jej čiastočnom späťvzatí je celá nedôvodná.

37. Žalobcom predložené tlačivo Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, ako je to vyjadrené už aj v samotnom jeho označení (žiadosť) je žiadosťou o úver, návrhom na uzavretie zmluvy, teda najskôr žalovaný žiadal o úver prostredníctvom tejto žiadosti do ktorej predtlačenej časti boli dopisované jednotlivé údaje a následne malo dôjsť k jeho schváleniu. V tejto v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpokladaných zákonom číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je uvedené len, že schválená výška úveru- úverového rámca je 30.000,-Sk a že výška mesačnej splátky je 1.000,-Sk.

38. V konaní tak bolo preukázané, že žalovaný mal záujem o poskytnutie peňažných prostriedkov právnym predchodcom žalobcu vo forme spotrebiteľského úveru a predložil veriteľovi formulárovú žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru - t. j. v súlade s § 43a Občianskeho zákonníka dal návrh na uzatvorenie zmluvy veriteľovi. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jej návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalovaným).

39. Podľa § 4 ods.1 zákona č.258/2001 Z.z. účinného v čase uzatvárania zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Avšak vzhľadom na to, že v tlačive žiadosti/zmluvy je ako výška úverového rámca uvedená suma len 30.000,-Sk a ako výška splátky suma 1.000,-Sk, pričom na všetkých výpisoch z účtu predložených žalobcom (už aj na prvom za zúčtovacie obdobie od 26.11.2007 do 31.12.2008) je ako výška úverového rámca uvedená suma až 4.500,-eur a ako výška splátky suma až 150,-eur, pričom aj žalobca v žalobe tvrdil tieto parametre úveru, tak potom súd musí konštatovať, že žalobca v danom prípade nepreukázal platné, v písomnej forme uskutočnené (§ 4 ods.1 zákona) obsahovo zhodné dojednanie strán na takýchto základných parametroch úveru (výška úverového rámca 4.500,-eur, výška mesačnej splátky 150,-eur). Sám žalobca totiž v žalobe uviedol úplne iné údaje o úvere oproti návrhu žalovaného v žiadosti, keď uviedol, že schválený úverový rámec bol v skutočnosti 4.500,-eur a výška mesačnej splátky 150,-eur a tak je to uvedené aj vo všetkých výpisoch z Pôžičkovej karty Quatro. Žalobca pritom nepreukázal, nepredložil žiaden iný písomný návrh na uzavretie zmluvy (na úver 4.500,-eur), ani žiadne iné písomné prijatie, predložil len jediné tlačivo žiadosti/zmluvy na čl.4 spisu.

40. Zmluva o poskytnutí úveru, ktorú mal odsúhlasiť právny predchodca žalobcu (na výšku úveru 4.500,-eur s mesačnou splátkou 150,-eur) je teda zjavne obsahovo iná ako je pôvodná žiadosť žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalobca nepreukázal, žeby došlo najskôr k platnému písomnému dojednaniu úveru vo výške 30.000,-Sk a následne k písomnej zmene zmluvy čo do výšky úveru a výšky splátky. V ním predložených výpisoch už od začiatku je ako výška úveru (úverového rámca) uvádzaná suma 4.500,-eur.

41. Ak teda právny predchodca žalobcu žalovanému schválil úverový rámec 4.500,-eur s výškou mesačnej splátky 150,-eur tak ako to tvrdil žalobca v žalobe, nie je možné to považovať za prijatie návrhu predloženého žalovaným, ale za nový návrh. Keďže žalovaný tento nový návrh právneho predchodcu žalobcu písomne (§ 4 ods.1 zákona) neodsúhlasil a svojim podpisom nepotvrdil (opak žalobca nepreukázal), nemožno hovoriť o platnom, písomnom (t.j. v súlade so zákonom) uzavretí zmluvy na poskytnutie úveru vo výške 4.500,-eur. Na platné uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa v zmysle § 4 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadovala písomná forma, teda v tomto prípade vyžadoval sa písomný návrh a obsahovo zhodné písomné prijatie tohto návrhu. Žalobca nepreukázal ani netvrdil, že by ním navrhnutý obsah zmluvy (ktorý vystavil až následne po podpise žiadosti dlžníkom) bol totožný so „žiadosťou“ dlžníka, resp. že by takýto nový návrh dlžník v súlade s § 44 ods. 1 a § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijal, teda, že by návrh bol totožný s prijatým návrhom veriteľom a bolo by to urobené písomnou formou. Pokiaľ prijatie návrhu obsahovalo iný obsah, ako bol predložený návrh, išlo o nový návrh a dlžník mal možnosť takýto návrh buď prijať alebo neprijať. Keďže nebolo preukázané, že došlo k obsahovo zhodnému písomnému návrhu a písomnému prijatiu totožného návrhu na uzavretie zmluvy (na výšku úverového rámca 4.500,-eur ktorú tvrdil žalobca v žalobe a ktorá vyplýva z jednotlivých výpisov s výškou splátky 150,-eur mesačne), jedná sa pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy zmluvy o zmluvu neplatnú.

42. Pre úplnosť súd uvádza, že i keby bola zmluva o poskytnutí úveru zo dňa 26.11.2007 platná, teda ak by aj návrh a prijatie návrhu boli perfektné, písomné a obsahovo totožné, nič by to nemenilo na rozhodnutí súdu v tomto prípade, lebo jednalo by sa potom síce o platný, ale bezúročný a bezpoplatkový úver, a to hneď z viacerých dôvodov.

43. Podľa § 4 ods.2 písm.g) zákona č.258/2001 Z.z. v znení k 26.11.2007 zmluva o spotrebiteľskom úvere musela obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

44. V zmluve sa údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov nenachádza, čo samo osebe je dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver neznamená právneho predchodcu žalobcu, aby táto náležitosť bola súčasťou zmluvy, a to aj z toho dôvodu, že RPMN nezahŕňa len úroky, ale aj ďalšie náklady spojené s týmto úverom. Súd zdôrazňuje, že zákon nepozná výnimku pri revolvingových úveroch, ktorá by umožňovala absenciu RPMN priamo v zmluvnom dojednaní. Preto, ak právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli Zmluvu, ktorej predmetom je spotrebiteľský úver (aj keď vo forme revolvingu), uvedená obligatórna náležitosť musí byť v Zmluve uvedená a bolo povinnosťou právneho predchodcu žalobcu, ako dodávateľa a profesionála podnikajúceho ako banka nastaviť podmienky splácania úveru tak, aby mu umožňovali vypočítať výšku RPMN. Veritelia (vrátane

žalobcu v iných sporoch, ako je súdu známe jeho činnosti) často argumentujú tým, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru nie je možné určiť výšku RPMN priamo v úverovej zmluve, pretože sa úver čerpá a dopĺňa na základe vôle dlžníka a tým sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN pričom na podporu svojho tvrdenia veriteľa často poukazujú napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co/95/2010, podľa ktorého pre neuvedenie RPMN pri revolvingovom úvere, nie je možné úver považovať za bez úrokov a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené súd dáva do pozornosti, že z novších rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. 10. 2012 sp. zn. 17Co/215/2012, Krajského súdu v Prešove z 12. 03. 2014 sp. zn. 2Co/135/2013 a Krajského súdu v Žiline z 30. 10. 2013 sp. zn. 6Co/138/2013 vyplýva opačný právny názor, podľa ktorého aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN so zreteľom na to, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN.

45. Tu na zadnej strane zmluvy v rámci Obchodných podmienok, v ich závere malým, takmer nečitateľným písmom je obsiahnutý len akýsi indikatívny výpočet RPMN, ktorý ale nie je možné považovať za platné dojednanie náležitosti zmluvy predpísanej § 4 ods.2 zákona č.258/2001 Z.z. Indikatívny výpočet údajov nemožno akceptovať aj preto, lebo ten vychádzal z predpokladu, že klientovi (žalovanému) bude schválený úverový rámec 81.000,-Sk pri úrokovej sadzbe 22,80 % ročne, čo nie je tento prípad, keďže v danom prípade úverový rámec podľa tlačiva mal byť len 30.000,-Sk, podľa tvrdenia žalobcu 4.500,-eur, a nie 81.000,-Sk z čoho vychádzal indikatívny výpočet, čo samo osebe robí tento indikatívny výpočet z hľadiska naplnenia náležitostí v zmysle § 4 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch pochybným, nevierohodným a nepoužiteľným. Navyše niet žiadneho racionálneho a akceptovateľného argumentu aby tak významný údaj, ktorého nedodržanie má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bol uvádzaný takmer neviditeľným spôsobom len v Obchodných podmienkach predtlačení menším písmom ako sú podmienky úveru v časti II. tlačiva, kde navyše mali logicky byť uvedené všetky relevantné údaje pre úver, keďže táto časť zmluvy-Podmienky úveru spotrebiteľa zaujíma najviac a ten by zaiste relevantné údaje o úvere neočakával v malinkých písmenkách Obchodných podmienok.

46. Ďalším dôvodom faktickej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je to, že podľa § 4 ods. 5 zákona č.258/2001 Z.z. účinného ku dňu 26.11.2007 od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom tu priamo v zmluve žiadne úroky a poplatky uvedené nie sú. Ich uvedenie len v rámci obchodných podmienok či osobitných sadzobníkov podľa názoru súdu nestačí.

47. Vo vzťahu k aplikácii Obchodných podmienok, ktoré súdu predložil právny predchodca žalobcu súd zdôrazňuje, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 4 ods. 2 zákona č.258/2001 Z.z. musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže byť určená odkazom na všeobecné obchodné podmienky (resp. úverové podmienky a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Preto súd tieto obchodné podmienky neakceptoval ako relevantný právny nástroj na odstránenie vytýkaných obsahových nedostatkov Zmluvy. Časť obsahu zmluvy sa síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky, je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o RPMN či výške úrokovej sadzby však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takýto údaj uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o jeden z ukazovateľov výhodnosti úveru. Ak tomu tak v danom prípade nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tieto údaje neboli v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalovaným riadne uvedené a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil neskôr v podstate aj samotný zákonodarcia tým, že podľa v súčasnosti účinného § 9 ods.9 zákona o spotrebiteľských úveroch (č.129/2010 Z.z.) od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č.106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv

spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

48. Súd v súvislosti so záverom, že nestačí základné náležitosti zmluvy predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch ako sú aj údaj o RPMN, či úrokovej sadzbe uviesť len v obchodných podmienkach poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.7Co/6/2019 zo dňa zo dňa 29.4.2019.Ten uviedol, cit. "Právne bezvýznamný je poukaz žalobcu na skutočnosť, podľa ktorej všetky súdom prvej inštancie vytýkané nedostatky náležitosti zmluvy o povolenom prečerpaní sú obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. V samotnej zmluve podpísanej zmluvnými stranami sa vytýkané podstatné náležitosti zmluvy nenachádzajú a všeobecné obchodné podmienky žalobcom a ani žalovanou podpísané nie sú. Súdny dvor Európskej únie síce vo svojom rozsudku vo veci C- 42/15 zdôraznil, že článok 10 ods. 1,2 Smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto Smernice samá vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť uvedené písomne alebo na inom trvalom nosiči, uvedené na posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov vplyv nemá...Požiadavka zákona na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve je jednoznačná, a preto nepostačuje tieto náležitosti uvádzať v iných dokumentoch so zmluvou súvisiacich, ako sú napr. Všeobecné obchodné podmienky."

49. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tu súdenom spore ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezsporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku. Podľa názoru súdu je preto právny názor zaujatý v tomto rozsudku súladný tak so Zákomom o spotrebiteľských úveroch účinným v čase uzavretia zmluvy ako aj s uvedeným rozhodnutím Súdneho dvora.

50. Právny záver o nevzniknutí nároku veriteľa na úroky a poplatky za úver z tých dôvodov, ktoré všetky súd uviedol vyššie, našiel svoj odraz aj v rozhodnutí súdu o zamietnutí tejto žaloby. Zo žalobcom predložených výpisov z Pôžičkovej karty Quatro totiž vyplýva, že žalovaný reálne prostredníctvom jednotlivých, tam špecifikovaných debetných transakcií vyčerpal postupne sumu spolu 8.445,20 eur a že plnenie žalovaného v prospech kartového účtu predstavovalo ku dňu 31.10.2018 sumu 9.858,90 eur, pričom následne žalovaný žalobcovi zaplatil ďalších 532,48 eur. Súd dôkladne preskúmal obsah výpisu z karty z hľadiska druhu debetných a kreditných položiek a dospel k záveru, že žalovaný zaplatil viac, ako za celé obdobie trvania úverového vzťahu reálne mu bolo poskytnuté. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že podľa výpisu z pôžičkovej karty žalovaný posledný výber z karty realizoval ešte dňa 22.08.2015 vo výške 2,40 eur a odvtedy kartu vôbec nepoužíval. Je preto zarážajúce, že právny predchodca žalobcu napriek neplneniu si povinností zo strany žalovaného nepristúpil k blokácii karty alebo inej forme jej deaktivácie, ale ďalšie viac ako 3 roky účtoval na ľarchu tohto účtu nepreberné množstvo rôznych poplatkov, úrokov a úrokov z omeškania z úrokov a z poplatkov. Všetky tieto okolnosti považuje súd za tak závažné, že nutne vedú k záveru o neprijateľnom zásahu právneho predchodcu žalobcu do oprávnených spotrebiteľských práv a záujmov žalovaného, ktorých charakter je v rozpore s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť, ako aj skutočnosť, že tento výkon práv právneho predchodcu žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi má za následok, že súd žalobcovi nemôže poskytnúť súdnu ochranu v podobe priznania nároku na zaplatenie úrokov a poplatkov.

51. Z výpisu z karty je zrejmé, že žalovaný pri nespochybniteľnom závere o nevzniknutí nároku na úroky a poplatky veriteľovi (tento záver totiž platí tak v prípade neplatnosti zmluvy, ako aj v prípade že by bola

platná, kedy by sa pre nedodržanie náležitostí podľa § 4 ods.2 a 5 zákona č.258/2001 Z.z. jednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver) už pred podaním žaloby zaplatil viac, ako predstavuje suma čerpaná z revolvingového úveru prostredníctvom kreditnej pôžičkovej karty, a teda jeho dlh v zmysle 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zanikol splnením. Z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu po čiastočnom späťvzati zamietol tak, ako je uvedené v druhom výroku tohto rozsudku.

52. Záverom súd vo vzťahu k opakovanému vyjadreniu žalobcu v ktorom tento uvádzal, že žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uznal nárok žalobcu a preto je potrebné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku dodáva nasledovné. I keby bol uznávací prejav žalovaného formálne perfektný, Slovenská republika je v zmysle Ústavy SR právnym štátom materiálnym, nie formálnym, preto aj ochrana práv (nehovoriac už o ochrane spotrebiteľských práv ako práv slabšej zmluvnej strany) aj zo strany súdov musí byť materiálna, nie len formálna. Uznanie nikdy nevzniknutého nároku na úroky a poplatky za spotrebiteľský úver vyvodzovaného zo zmluvy odporujúcej zákonu v spotrebiteľskej veci vzhľadom na princípy a príkazy spotrebiteľskej ochrany nemožno akceptovať. Európska legislatíva aj judikatúra súdov ukladá súdu povinnosť urobiť všetko, čo je v jeho právomoci, aby spotrebiteľa nezaviazal neprijateľným plnením (podporne pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/365/2013 zo dňa 8.10.2014 alebo rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn.11C/70/2014 zo dňa 5.6.2014). Európska únia zo strany všetkých jej orgánov a inštitúcií vrátane Európskeho súdneho dvora kladie dôraz na zvýšenú ochranu spotrebiteľa všetkými vnútroštátnymi orgánmi členských štátov EÚ. Posolstvo Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru je dokonca o zvýšenej ochrane spotrebiteľa aj proti jeho vôli, ak je to na jeho prospech, lebo spotrebiteľ nie vždy všetkým veciam dobre rozumie a aplikácia právnej úpravy preto musí byť taká, aby nebola len formálnym, ale skutočným príspevkom k naplneniu ochrany spotrebiteľa.

53. Ak žalobca na podporu svojho názoru o povinnosti rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku bez dokazovania a právneho posúdenia dôvodnosti nároku poukazoval na viaceré súdne rozhodnutia, tak k tomu súd uvádza, že žalobca síce logicky poukázal len na tie rozhodnutia, ktoré majú podporiť jeho argumentáciu, no zároveň musí mu byť z vecí kde bol žalobcom dobre známe, že nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (článok 2 odsek 2 CSP) ktorú by súd bol povinný rešpektovať. Súd s názorom žalobcu, ktorý majú podporovať ním uvádzané súdne rozhodnutia zásadne nesúhlasí, danými rozhodnutiami nie je viazaný.

54. Názor súdu nemôže byť pre žalobcu nijako nový, či prekvapivý. Žalobca už v obdobnej veci vedenej na tunajšom súde pod spisovou značkou 9Csp/73/2017 argumentoval pri uznaní žalovaného povinnosťou súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Súd sa s týmto jeho názorom nestotožnil, pričom aj v danej veci vykonal dokazovanie a právne posúdenie žalobcovho nároku a rozsudkom zo dňa 27.10.2017 sp.zn.9Csp/73/2017 žalobu žalobcu zamietol, pričom na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 15.10.2018 sp.zn.23Co/27/2018 potvrdil tento rozsudok a uviedol (viď bod 8 odôvodnenia), že z právnej úpravy povinnosť rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nevyplyva.

55. Táto názorová línia bola potvrdená aj iným senátom Krajského súdu v Prešove, keď vo veci 17Co/79/2015 v uznesení zo dňa 25.2.2016 krajský súd uviedol, že v prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným- spotrebiteľom pred súdom skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa krajského súdu priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod.

56. Že nejde o ojedinelé, alebo výnimočné závery potvrdzuje aj právna teória, viď napr. komentár k §§ 282 až 285 CSP v právnom systéme informácií ASPI.

57. Súd k názoru žalobcu o povinnosti vždy a bezvýhradne rešpektovať uznávací prejav vôle žalovaného poukazuje na to, že platná právna úprava tento názor nepotvrdzuje, viď napr.§ 298 CSP. Navyše, v čase podania žaloby bol už účinný § 54a Občianskeho zákonníka podľa ktorého premlčané právo zo

spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. Daný zákonný zákaz vo vzťahu k možnosti súdneho uplatnenia platí bez ohľadu na postoj a vôľu spotrebiteľa. Ak platí, že nie je možné vymáhať prostriedkami štátneho donútenia (ani podať žalobu) pre právo, ktoré v čase podania žaloby je ex lege naturálne, potom pri nerešpektovaní tohto zákonného zákazu veriteľom nemožno vydať ani rozsudok pre uznanie spotrebiteľa. Tu posledné čerpanie žalovaného z karty bolo dňa 22.08.2015, čo je viac ako 3 roky pred dôjdením žaloby súdu (žaloba doručená bola súdu dňa 27.12.2018). Keďže nebola preukázaná platná písomná zmluva na úverový rámec 4.500,-eur a výšku splátky 150,-eur, potom nárok žalobcu na vrátenie daných prostriedkov titulom vydania bezdôvodného obohatenia uplatnený bol po uplynutí premlčacej doby podľa § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka) a podanie žaloby tak nerešpektovalo tento zákonný zákaz, čo samo osebe je zákonným dôvodom odopretia súdnej ochrany uplatnenému nároku.

58. Súd poukazuje tiež na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/148/2015, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa pre uznanie okrem iného z dôvodu rozporu s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Podľa tohto krajského súdu súd sa pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie musí zaoberať i tým, či vydanie rozsudku nie je vylúčené nielen povahou veci, ale i rozporom s kogentnými právnymi predpismi. Prvostupňový súd pochybil, ak pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie sa nezaoberal, či nie je v rozpore s predpismi pre ochranu spotrebiteľa.

59. Nemožno tu opomenúť zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ten je verejnoprávnym predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia. Ak tento verejnoprávny predpis priznáva spotrebiteľovi ochranu a zakazuje okrem iného ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať mu práva a používať nekalé obchodné praktiky v spotrebiteľských zmluvách, potom rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie v okolnostiach tu súdnej veci by úplne popieralo materiálne naplnenie podstaty a zmyslu tohto zákona.

60. Súd vzhľadom na všetko vyššie uvedené preto má za to, že bez ohľadu na to, že sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený nijako nerozporoval, bolo povinnosťou súdu zaoberať sa tým, či uplatnený nárok obstoje z pohľadu predpisov na ochranu spotrebiteľa a po zistení, že im odporuje v plnom rozsahu žalobu zamietnuť.

61. Aj v rozpore s elementárnym princípom spravodlivosti by bolo, ak by súd spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu vôbec nevyjadri, hoci je k tomu súdom vyzvaný poskytol (vzhľadom na povinnosť súdnej kontroly v spotrebiteľských sporoch ex offio) viac ochrany ako spotrebiteľovi, ktorý sa k sporu laicky vyjadri a nárok z neznalosti uzná, hoci sa voči nemu uplatňuje plnenie nemajúce oporu v zákone, zjavne odporujúce kogentným ustanoveniam na ochranu spotrebiteľa.

62. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s § 256 ods.1 a § 262 ods.1 a 2 CSP. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie sumy 532,48 eur vzatá späť (a to procesným zavinením žalovaného, ktorý uplatnený nárok v uvedenej výške plnil žalobcovi po podaní žaloby). Vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 4.580,03 eur a úrokov z omeškania bola žaloba zamietnutá. Tak žalobca ako i žalovaný boli teda v časti úspešní, v časti neúspešní. Úspech žalobcu v časti o zaplatenie sumy 532,48 eur (cca 10 % pôvodne uplatneného nároku) bol výrazne prevýšený jeho neúspechom. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol v prevažnom rozsahu neúspešný, nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, na pojednávaní výslovne uviedol, že nárok na ich náhradu neuplatňuje, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať, ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

63. Žalobca za podanú žalobu zaplatil súdny poplatok vo výške 306,50 eur zodpovedajúci základu 5.112,51 eur, teda pôvodne žalovanej istine. Pred prvým pojednávaním žalobca súdu oznámil, že v časti o zaplatenie istiny spolu vo výške 532,48 eur berie svoju žalobu späť, čím mu vznikol nárok na vrátenie časti súdneho poplatku zaplateného za žalobu, a tak súd v poslednom výroku rozsudku rozhodol o vrátení časti tohto poplatku

64. Podľa § 7 ods.7 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak sa po podaní návrhu obmedzí predmet poplatkového úkonu pred prvým pojednávaním, vráti sa zodpovedajúca časť poplatku.

65. Podľa § 11 ods.3 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz alebo rozkaz na plnenie.

66. Keďže žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie istiny 532,48 eur vzatá späť pred prvým pojednávaním, pričom sume predmetu konania, ktorá ostala čiastočným späťvzatím žaloby nedotknutá (4.580,03 eur s prísl.) zodpovedá súdny poplatok 274,50 eur, v zmysle citovaných zákonných ustanovení sa žalobcovi vracia pomerná časť ním zaplateného súdneho poplatku za žalobu prevyšujúca sumu 274,50 eur, čo po krátení o 6,70 eur v zmysle § 11 ods.4 zákona o súdnych poplatkoch činí k vráteniu časť súdneho poplatku vo výške 25,30 eur.

67. Podľa § 11 ods.10 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v rozhodnutí o vrátení poplatku alebo preplatku sa uvedie aj označenie poplatníka a v akej výške má byť poplatok alebo preplatok vrátený. Ak je súdu známe, v tomto rozhodnutí sa uvedie aj číslo účtu, na ktorý má byť poplatok alebo preplatok vrátený.

68. Poplatníkom tu bol žalobca. Žalobca neuviedol číslo účtu na ktorý žiada vrátiť súdny poplatok.

69. V zmysle ust. § 11 ods.6 citovaného zákona poplatok bude žalobcovi po právoplatnosti tohto uznesenia vrátený prostredníctvom príslušného prevádzkovateľa systému E-KOLOK ktorým je Slovenská pošta, a.s.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.